Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 10 września 2019 r.*

Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Przepisy finansowe (budżet, ramy finansowe, środki własne, zwalczanie oszustw) – Postępowanie egzekucyjne – Wniosek o zawieszenie – Dopuszczalność – Brak pilnego charakteru

W sprawie T-762/18 R

Sofia Athanasiadou, zamieszkała w Atenach (Grecja),

Konstantinos Soulantikas, zamieszkały w Atenach,

reprezentowani przez adwokata M. Lappę,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Katsimerou i A. Kyratsou, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek na podstawie art. 299 TFUE o zawieszenie egzekucji na podstawie decyzji Komisji C(2017) 5883 final z dnia 22 sierpnia 2017 r. w sprawie nakazu zapłaty z dnia 30 października 2018 r., który widnieje na dole strony na tytule wykonawczym przyjętym zgodnie z decyzją Komisji C(2017) 5883 final z dnia 22 sierpnia 2017 r., oraz wszelkich innych powiązanych czynności egzekucyjnych,

PREZES SĄDU

wydaje następujące

Postanowienie [1]

Okoliczności powstania sporu, postępowanie i żądania stron

[…]

* Język postępowania: grecki.

1 Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty postanowienia, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

2 Skarżący utworzyli ECOSE w dniu 24 stycznia 1994 r., początkowo na okres dziesięciu lat. Istnienie ECOSE zostało przedłużone do 2018 r. na mocy prywatnych aktów notarialnych zmieniających statut w latach 2002 i 2007.

[…]

4 W dniu 28 listopada 2007 r. ECOSE zawarło z Agencją Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA), działającą w ramach uprawnień przekazanych jej przez Komisję Wspólnot Europejskich, umowę o dotację 2007-3567/001-001-001 na realizację projektu 133962-LLP-1-GR-GRUNDTVIG-GMP, zatytułowanego „Seniorzy w akcji [Seniors in action]”.

[…]

6 W marcu 2012 r. ECOSE zostało poddane audytowi finansowemu w imieniu Komisji, obejmującemu okres od 11 listopada 2007 r. do 31 października 2009 r. W sprawozdaniu z audytu zalecono odzyskanie kwoty 59 696,98 EUR odpowiadającej wydatkom niekwalifikowalnym. ECOSE zostało poinformowane o wynikach audytu pismem z dnia 1 sierpnia 2013 r. i miało możliwość przedstawienia swoich uwag w terminie dwóch tygodni od otrzymania pisma.

[…]

8 Na mocy aktu notarialnego z dnia 25 października 2013 r. skarżący rozwiązali ECOSE, nie informując o tym EACEA.

[…]

11 W dniach 16 kwietnia, 19 maja i 20 listopada 2014 r. EACEA wysłała do ECOSE listy polecone z ponownym wezwaniem, które zostały jej zwrócone jako „nieodebrane”.

12 W dniu 22 sierpnia 2017 r. Komisja przyjęła decyzję C(2017) 5883 final w sprawie odzyskania od ECOSE kwoty 59 696,98 EUR wraz z należnymi odsetkami (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Z akt sprawy wynika, że decyzja ta, przesłana do siedziby ECOSE, nie została doręczona.

13 Zgodnie z przepisami greckiego kodeksu postępowania cywilnego Komisja przystąpiła do doręczenia zaskarżonej decyzji i nakazu zapłaty, korzystając z usług komornika sądowego. W dniu 30 października 2018 r. udał się on do miejsca zamieszkania skarżących z nakazem egzekucyjnym, ale K. Soulantikas odmówił przyjęcia i podpisania tych dokumentów. Komornik sądowy doręczył następnie zaskarżoną decyzję poprzez jej wywieszenie w obecności świadka, zgodnie z przepisami greckiego kodeksu postępowania cywilnego mającymi zastosowanie w przypadku odmowy przyjęcia pisma.

14 Tego samego dnia skarżący wnieśli sprzeciw przed Monomeles Protodikeio Athinon (sąd okręgowy w składzie jednoosobowym w Atenach, Grecja). Termin rozprawy przed tym sądem wyznaczono na dzień 6 października 2020 r.

15 W dniu 31 grudnia 2018 r. skarżący wnieśli do Sądu wniosek o zawieszenie egzekucji zaskarżonej decyzji.

[…]

Co do prawa

[…]

W przedmiocie dopuszczalności wniosku w przedmiocie środków tymczasowych

29 W uwagach z dnia 18 stycznia 2019 r. Komisja wniosła o stwierdzenie niedopuszczalności wniosku o zastosowanie środków tymczasowych ze względu na to, że nie została wniesiona główna skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, co stanowi naruszenie art. 161 i 156 regulaminu postępowania.

30 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że zgodnie z art. 299 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE, art. 39 ust. 1 i art. 53 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jedynie prezes Sądu jest właściwy do orzekania o zawieszeniu egzekucji zaskarżonej decyzji. Właściwość odnośnych sądów krajowych ogranicza się do kontroli prawidłowości środków egzekucyjnych.

31 Po drugie, jak wspomniano w pkt 23 powyżej, zgodnie z art. 161 § 1 regulaminu postępowania wniosek o zawieszenie egzekucji na podstawie aktu Komisji, złożony na podstawie art. 299 TFUE, podlega przepisom sekcji 2 tego regulaminu, zatytułowanej „Zawieszenie wykonania aktu i inne środki tymczasowe”. W tym kontekście należy zauważyć, że art. 156 tego regulaminu przewiduje różne reżimy proceduralne w zależności od podstawy prawnej, na której opiera się wniosek o zastosowanie środków tymczasowych. Zatem wymóg ustanowiony w art. 156 § 1 wspomnianego regulaminu, uzależniający dopuszczalność wniosku o zawieszenie wykonania aktu instytucji od uprzedniego lub równoczesnego wniesienia skargi głównej na ten akt, jest wyraźnie ograniczony do wniosków złożonych na podstawie art. 278 TFUE i 157 EWEA. W związku z tym, wbrew twierdzeniu Komisji, obowiązek ten niekoniecznie ma zastosowanie w tym przypadku.

32 Po trzecie, wypełnienie takiego obowiązku w niniejszej sprawie pozbawiłoby skarżących prawa do skutecznego środka odwoławczego, zapisanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zagwarantowanego w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. W okolicznościach niniejszej sprawy, w celu zapewnienia sądom krajowym czasu niezbędnego do wykonania ich kompetencji w zakresie kontroli prawidłowości środków egzekucyjnych, zgodnie z art. 299 ust. 4 TFUE, powinno być bowiem możliwe zwrócenie się do sądu Unii, który jako jedyny jest upoważniony do orzeczenia w stosownym razie zawieszenia egzekucji.

33 W takiej sytuacji należy również wskazać, że w konsekwencji zarzuty podniesione w ramach wykazania fumus boni juris powinny polegać na zarzutach dotyczących właściwości sądu krajowego i mających znamiona uzasadnienia. Zarzuty dotyczące zgodności z prawem decyzji są bowiem nieistotne dla sprawy, chyba że zostałyby podniesione we wniosku na podstawie art. 278 TFUE towarzyszącym skardze głównej wniesionej na podstawie art. 263 TFUE, gdyż zasadność decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny może zostać zaskarżona wyłącznie przed sądem orzekającym stwierdzenie nieważności na podstawie tego przepisu (zob. wyrok z dnia 4 lipca 2017 r., Systema Teknolotzis/Komisja, T-234/15, EU:T:2017:461, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 W tym względzie i bez konieczności orzekania na tym etapie co do znamion ich zasadności, można zauważyć, jak uczyniła to Komisja w swoich uwagach z dnia 26 lutego 2019 r., że w niniejszej sprawie niektóre z podstaw przedstawionych przez skarżących na poparcie spełnienia warunku dotyczącego fumus boni juris dotyczą właśnie postępowania egzekucyjnego w Grecji i prawidłowości środków egzekucyjnych, a zatem należą do kompetencji sądu krajowego.

35 W konsekwencji niniejszy wniosek ma na celu umożliwienie sądowi krajowemu wykonywania kompetencji przysługujących mu na mocy art. 299 TFUE.

36 Z powyższego wynika, że zarzut niedopuszczalności z powodu niezłożenia skargi głównej należy oddalić.

[…]

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 158 § 5 i art. 134 § 1 regulaminu postępowania skarżący zostają obciążeni własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z jej żądaniem.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.

2) Sofia Athanasiadou i Konstantinos Soulantikas pokrywają własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 10 września 2019 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
M.E. Jaeger